

Saffierblauw

Eindelooos verliefd

Kerstin Gier

Blossom Books

Frank,

Zonder jou had ik dit nooit gered.

Wat vooraf ging...

In de familie van de zestienjarige Gwendolyn wordt van generatie op generatie het tijdreisgen doorgegeven; een gen waarvan de gevolgen zich openbaren rondom het zestiende levensjaar. Iedereen in de familie gaat ervan uit dat Gwendolyns nichtje Charlotte het gen heeft, aangezien zij op de juiste dag is geboren. Charlotte wordt goed voorbereid op deze ongewone eigenschap en krijgt al van kind af aan extra lessen die haar zullen helpen om in het verleden rond te kunnen lopen zonder al te veel op te vallen.

De chaos is enorm als blijkt dat niet Charlotte, maar Gwendolyn het gen heeft geërfd. Het blijkt dat Grace, de moeder van Gwendolyn, bewust de geboortedatum van haar dochter heeft vervalst in de hoop haar te beschermen. Hierdoor heeft Gwen nooit de nodige trainingen gehad en zal ze totaal onvoorbereid haar tijdsprongen moeten maken.

Gwen wordt voorgesteld aan een geheime loge, de Wachters. Dit genootschap is al eeuwen bezig om het bloed van alle tijdreizigers te verzamelen. Als het bloed van elke tijdreiziger in de chronograaf is ingelezen, zal een groot geheim worden geopenbaard. Niemand weet echter wat dat geheim is of men weigert het aan Gwen uit te leggen. Ze wordt terug in de tijd gestuurd om de verzameling compleet te maken, al heeft ze zelf geen flauw idee waar ze mee bezig is.

Gelukkig krijgt ze hulp van de knappe Gideon, die net als Charlotte jarenlang les heeft gekregen om zich goed te kunnen redden in het verleden. In het begin gedraagt Gideon zich als een arrogante kwak en neemt hij Gwendolyn niet in vertrouwen. Stukje bij beetje lijkt hij te ontdooien en begint Gwen dolyn gevoelens voor hem te krijgen...

Tijdens een van de eerste tijdsprongen die Gideon en Gwendolyn samen maken, wordt Gwendolyn voorgesteld aan de graaf van Saint Germain, de oprichter van de Wachters. Tijdens het bezoek hoort ze een dreigende stem in haar hoofd en voelt ze hoe haar keel door een onzichtbare hand wordt dichtgeknepen. Mede door dit voorval, vertrouwt ze de graaf voor geen meter.

Wanneer Gideon en Gwendolyn na het bezoek aan de graaf per koets terugrijden naar de plek waar ze zullen terugspringen, worden ze door een onbekend gezelschap overvallen. Hoewel Gideon goed met een degen kan omgaan, wordt hij in het nauw gedreven. Gwendolyn redt zijn leven door een man neer te steken.

De tweede keer dat Gideon en Gwendolyn samen elapsen, bezoeken ze lady Tilney, om haar wat bloed af te nemen. Daar worden ze echter opgewacht door Lucy en Paul, het duo dat zestien jaar geleden de tweede chronograaf stal en zich sinds die tijd verstoppt in het verleden. Ze worden ervan beschuldigd zelf als eerste het bloed van de twaalf tijdreizigers te willen verzamelen, zodat het grote geheim zich als eerste aan hen zal openbaren. Om de cirkel te sluiten, hebben ze alleen nog het bloed van Gwendolyn en Gideon nodig.

Gwen en Gideon weten op het nippertje te ontsnappen en vluchten een kerk in. Ze verstoppen zich in de biechtstoel en wachten totdat ze weer zullen terugspringen naar het bed. Gwendolyn zit nog bij te komen van de schrik als Gideon zich ineens naar haar toebuigt en haar kust...

Wat is het grote geheim dat zich zal openbaren als de cirkel van twaalf zich sluit? Is de graaf van Saint Germain goed of slecht? Waarom hebben Lucy en Paul de chronograaf gestolen? Wie is het meisje dat Lucy en Paul achterlieten toen zij met z'n tweeën het verleden in vluchtten? En bovenal, is de liefde tussen Gwendolyn en Gideon nu een feit?

Proloog

Londen, 14 mei 1602

Het was donker in de steegjes van Southwark, donker en stil. In de lucht hing de geur van algen, riolering en dode vissen.

Onwillekeurig kneep hij steviger in haar hand en hij trok haar mee. ‘We hadden beter weer langs de rivier kunnen lopen. In deze wirwar van steegjes verdwaal je zo,’ fluisterde hij.

‘Ja, en om elke hoek loert een dief of een moordenaar.’ Haar stem klonk opgewekt. ‘Heerlijk, toch? Dit is echt duizend keer beter dan tussen die benauwde muren opgesloten te zitten en huiswerk te maken!’ Ze trok haar zware jurk iets op en haastte zich toen weer verder.

Ondanks zichzelf glimlachte hij. Lucy’s talent om in elke situatie te allen tijde het positieve te zien, was ongelooflijk. Zelfs het zogeheten gouden tijdperk van Engeland, dat op dit moment zijn eigen naam geen eer aan deed en zich juist van zijn duistere kant liet zien, kon haar niet afschrikken, in tegendeel juist.

‘Jammer dat we nooit meer dan drie uur hebben,’ zei ze terwijl hij weer naast haar kwam lopen. ‘Ik had nog meer van *Hamlet*

genoten als ik het niet in afleveringen had hoeven bekijken.’ Handig ontweek ze een smerige modderplas – althans, hij hoopte dat het modder was. Toen maakte ze een paar uitgelaten danspassen en een wervelende pirouette. ‘Was het niet fantastisch?’

Hij knikte en moest zich inhouden om niet weer te grijnzen. In Lucy’s aanwezigheid deed hij dat te vaak. Als hij niet uitkeek, leek hij nog de eerste de beste idioot.

Ze waren op weg naar London Bridge – de Southwark Bridge, die eigenlijk veel gunstiger gelegen zou hebben, was in deze tijd domweg nog niet gebouwd. Maar ze moesten zich haasten als ze niet wilden dat hun stiekeme uitstapje naar de zeventiende eeuw opviel.

God, wat zou hij er niet voor overhebben om eindelijk die stijve witte kraag af te kunnen doen! Het ding voelde net als zo’n plastic geval dat honden soms moeten dragen na een operatie.

Lucy sloeg de hoek om in de richting van de rivier. Ze leek in gedachten nog steeds bij Shakespeare te zijn. ‘Paul, hoeveel heb je die man eigenlijk gegeven, dat hij ons binnenliet in het Globe-theater?’

‘Vier van die zware munten, geen idee wat die waard zijn.’ Hij lachte. ‘Waarschijnlijk was het een heel jaarloon of zoiets.’

‘In elk geval heeft het geholpen. We hadden geweldige plaatsen.’

Ze kwamen aan bij de London Bridge. Net als op de heenweg bleef Lucy staan om de huizen die op de brug gebouwd waren te becommentariëren.

Maar hij trok haar verder. ‘Je weet toch wat meneer George gezegd heeft: ‘Als je te lang onder een raam blijft staan, wordt er een po boven je hoofd geleegd’,’ bracht hij haar in herinnering.

‘En bovendien val je op!’

‘Je merkt niet eens dat je op een brug staat, het ziet eruit als een heel gewone straat. O, kijk nou, een file! Het wordt langzamerhand tijd dat ze er een paar bruggen bij bouwen.’

De brug was – in tegenstelling tot de steegjes er vlakbij – nog flink druk, maar de karren, draagstoelen en koetsen die naar de andere Theemsoever wilden, kwamen geen meter vooruit. Ver voor zich hoorden ze stemmen, gevloek en gehinnik van paarden, maar de oorzaak van de opstopping konden ze niet ontdekken.

Uit het raam van een koets vlakbij leunde een man met een zwarte hoed. Zijn stijve witte puntkraag boog naar boven tot aan zijn oren. ‘Is er geen andere weg over deze stinkrivier?’ riep hij in het Frans naar zijn koetsier.

De koetsier schudde zijn hoofd. ‘En al was die er wel, we kunnen toch niet omkeren, we zitten vast! Ik loop wel naar voren om te zien wat er gebeurd is. We kunnen vast zo verder, Sire.’

Grommend trok de man zijn hoofd met hoed en kraag terug de koets in, terwijl de koetsier van de bok klom en zich een weg door het gedrang baande.

‘Hoorde je dat, Paul? Dat zijn Fransen,’ fluisterde Lucy enthousiast. ‘Toeristen!’

‘Ja. Heel leuk. Maar wij moeten verder, we hebben niet veel tijd meer.’ Hij herinnerde zich vaag ergens gelezen te hebben dat deze brug ooit eens verwoest was en later vijftien meter verderop weer was opgebouwd. Niet echt een goede plek voor een tijdsprong dus.

Ze volgden de Franse koetsier, maar een eind verderop stonden de mensen en voertuigen zo dicht op elkaar dat er geen

doorkomen meer aan was.

‘Ik heb gehoord dat er een kar met olievaten in brand is gevlogen,’ zei de vrouw voor hen tegen niemand in het bijzonder. ‘Als ze niet uitkijken, brandt straks de hele brug nog af.’

‘Maar niet vandaag, voor zover ik weet,’ mompelde Paul en hij greep Lucy’s arm. ‘Kom, we gaan terug en wachten aan de andere kant op onze tijdsprong.’

‘Weet je het wachtwoord nog? Voor het geval we het niet op tijd halen?’

‘Iets met koets en lava.’

‘*Gutta cavat lapidem*, stomkop.’ Ze keek giechelend naar hem op. Haar blauwe ogen fonkelden van opwinding en plotseling schoot hem door het hoofd wat zijn broer Falk gezegd had toen hij hem vroeg wat het perfecte tijdstip was. ‘Ik zou niet veel tijd verspillen aan praten. Ik zou het gewoon doen. En als ze je dan een mep verkoopt, weet je hoe je ervoor staat.’

Falk had natuurlijk willen weten over wie het ging, maar Paul had geen zin gehad in discussies die begonnen met: ‘Je weet toch dat elke relatie tussen een De Villiers en een Montrose puur zakelijk moet zijn!’ en eindigden met: ‘En bovendien zijn de meisjes Montrose allemaal vreselijk truttig, en worden ze later net zulke draken als lady Arista.’

Hoezo truttig?! Misschien gold dat voor de andere meisjes Montrose, maar zeker niet voor Lucy.

Lucy, over wie hij zich elke dag weer verbaasde, die hij dingen had toevertrouwd die hij nog nooit iemand verteld had. Lucy, met wie je letterlijk...

Hij haalde diep adem.

‘Waarom blijf je staan?’ vroeg Lucy, maar toen had hij zich al naar haar toe gebogen en zijn lippen op haar mond gedrukt. Drie seconden lang was hij bang dat ze hem zou wegduwen, maar toen leek ze haar verrassing te hebben overwonnen en beantwoordde ze zijn kus, eerst heel voorzichtig, toen nadrukkelijker.

Eigenlijk was dit een verre van perfect moment en eigenlijk hadden ze vreselijke haast, want ze konden elk moment hun tijdsprong maken, en eigenlijk...

Paul vergat het derde argument. Het enige dat nu telde, was zij.

Maar toen viel zijn blik op een gestalte met een donkere kap over het gezicht en hij sprong geschrokken naar achteren.

Lucy keek hem een moment lang geërgerd aan, werd toen rood en staarde naar haar voeten. ‘Het spijt me,’ mompelde ze verlegen. ‘Larry Coleman zei ook al dat zoenen met mij voelt alsof iemand een handvol onrijpe kruisbessen in je gezicht duwt.’

‘Kruisbessen?’ Hij schudde zijn hoofd. ‘En wie is Larry Coleman, in duivelsnaam?’

Nu leek ze totaal in de war en hij kon het haar niet eens kwalijk nemen. Op de een of andere manier moest hij proberen de chaos die in zijn hoofd heerste weer te ordenen. Hij trok Lucy weg uit het licht van de fakkels, pakte haar schouders beet en keek haar diep in de ogen. ‘Oké, Lucy. Ten eerste: je kust ongeveer net zoals... hoe aardbeien smaken. Ten tweede: als ik die Larry Coleman tegenkom, mep ik hem op z’n smoel. Ten derde: onthoud goed waar we gebleven zijn. Maar op dit moment hebben we een piepklein probleempje.’ Zonder iets te zeggen wees hij naar de lange man, die nu nonchalant uit de schaduw van een kar vandaan slenterde en zich langzaam vooroverboog naar het raam van de

koets van de Fransman.

Lucy's ogen werden groot van schrik.

‘Goedenavond, baron,’ zei de man. Hij sprak ook Frans en zodra ze de klank van zijn stem hoorde, knee Lucy hard in Pauls arm. ‘Wat een genoegen om u hier te treffen. Het is een verre reis, van Vlaanderen naar Londen.’ Hij schoof de kap van zijn hoofd.

Uit het binnenste van de koets klonk een verraste uitroep. ‘De onechte markies! Wat doet ú hier? Hoe zit dat in elkaar?’

‘Dat zou ik ook graag willen weten,’ fluisterde Lucy.

‘Begroet men zo zijn eigen nazaat?’ reageerde de rijzige man opgewekt. ‘Tenslotte ben ik de kleinzoon van de kleinzoon van uw kleinzoon, en al noemt men mij wel de Man zonder Voornaam, ik kan u verzekeren dat ik er wel een heb. Meerdere zelfs, om precies te zijn. Mag ik u in uw koets gezelschap houden? Hier buiten is het niet echt aangenaam en op deze brug zal het nog wel enige tijd vast staan.’ Zonder het antwoord af te wachten of zelfs maar om zich heen te kijken, opende hij de deur van de koets en krom naar binnen.

Lucy had Paul twee stappen mee opzij getrokken, nog verder uit de lichtkring van de fakkels. ‘Hij is het echt! Alleen een stuk jonger. Wat moeten we nu doen?’

‘Helemaal niets,’ fluisterde Paul terug. ‘We kunnen moeilijk naar hem toe lopen en gedag zeggen! We mogen hier eigenlijk niet eens zijn.’

‘Maar waarom is hij hier?’

‘Dom toeval. Hij mag ons in geen geval zien. Kom, we moeten naar de oever.’

Maar geen van beiden verroerde zich. Alle twee staarden ze naar

de donkere raampjes van de koets, nog meer gefascineerd door dit tafereel dan door wat zich zo-even op het podium van het Globetheater had afgespeeld.

‘Ik heb u bij onze laatste ontmoeting toch duidelijk te verstaan gegeven wat ik van u vind,’ klonk de stem van de Franse baron uit de koets.

‘O ja, dat hebt u inderdaad!’ Het zachte lachje van de bezoeker bezorgde Paul kippenvel, zonder dat hij kon zeggen waarom.

‘Mijn besluit staat vast!’ De stem van de baron beefde licht. ‘Ik zal dit duivelse apparaat overhandigen aan de Alliantie, welke valse methoden u ook gebruikt om me daarvan af te brengen. Ik weet dat u een verbond hebt gesloten met de duivel.’

‘Wat bedoelt hij daarmee?’ fluisterde Lucy.

Paul schudde alleen maar zijn hoofd.

Weer klonk een zacht lachje. ‘Mijn kortzichtige, verblinde voorvader! Uw leven – en het mijne – was zoveel makkelijker geweest als u naar mij had geluisterd in plaats van naar uw bisschop of die beklagenswaardige fanatiekelingen van de Alliantie. Als u uw verstand gebruikt had in plaats van uw rozenkrans. Als u ingezien had dat u deel uitmaakt van iets groters dan wat uw priester u predikt.’

Het antwoord van de baron leek te bestaan uit een Onzevader; Lucy en Paul hoorden hem alleen heel zacht mompelen.

‘Amen!’ zei de bezoeker met een zucht. ‘Dus dat is uw laatste woord hierover?’

‘U bent de duivel in eigen persoon!’ zei de baron. ‘Verlaat mijn koets en kom me nooit meer onder ogen.’

‘Zoals u wenst. Dat is een kleine moeite. Ik heb het u niet eerder

verteld, zodat u zich niet onnodig zou opwinden, maar op uw grafsteen, die ik met eigen ogen gezien heb, staat als sterfdatum 14 mei 1602.’

‘Maar dat is...’ zei de baron.

‘...vandaag, precies. En het is al bijna middernacht.’

Ze konden de baron naar adem horen snakken.

‘Wat doet hij nou?’ fluisterde Lucy.

‘Hij overtreedt zijn eigen wetten.’ Pauls kippenvol had nu ook zijn nek bereikt. ‘Hij praat over...’ Hij onderbrak zichzelf, want in zijn maag voelde hij een zeer bekend, draaiërig gevoel.

‘Mijn koetsier kan elk moment terugkomen,’ zei de baron en nu klonk zijn stem duidelijk angstig.

‘Ja, daar twijfel ik niet aan,’ reageerde de bezoeker bijna verveeld. ‘Daarom heb ik ook nogal haast.’

Lucy had haar hand op haar maagstreek gelegd. ‘Paul!’

‘Ik weet het, ik voel het ook. Die vervloekte mist... We moeten rennen als we niet akelig diep omlaag willen storten, de rivier in.’ Hij pakte haar bij de arm en trok haar mee, waarbij hij zijn gezicht zorgvuldig van het raampje afwendde.

‘U bent weliswaar eigenlijk in uw vaderland gestorven, aan de gevolgen van een onaangename griep,’ hoorden ze de stem van de bezoeker zeggen terwijl ze langs de koets slopen. ‘Maar aangezien mijn bezoek aan u er uiteindelijk toe heeft geleid dat u hier in Londen bent en u zich in de allerbeste gezondheid verheugt, is hier iets flink uit evenwicht geraakt. En correct als ik ben, voel ik me ertoe verplicht om de dood daarom een handje te helpen.’

Paul hield zich vooral bezig met het gevoel in zijn maag en met het uitrekenen van het aantal meters dat hen nog van de oever

scheidde, maar toch sijpelde de betekenis van die woorden zijn bewustzijn binnen en opnieuw bleef hij staan.

Lucy porde hem in zijn zij. ‘Lopen!’ siste ze, terwijl ze zelf al begon te rennen. ‘We hebben nog maar een paar seconden!’

Met slappe knieën zette ook hij zich in beweging, en terwijl hij rende en de naderende oever voor zijn ogen begon te vervagen, hoorde hij uit het binnenste van de koets een afschuwelijke, gedempte schreeuw, gevolgd door een rochelend ‘Duivel!’ Toen heerste er een doodse stilte.